

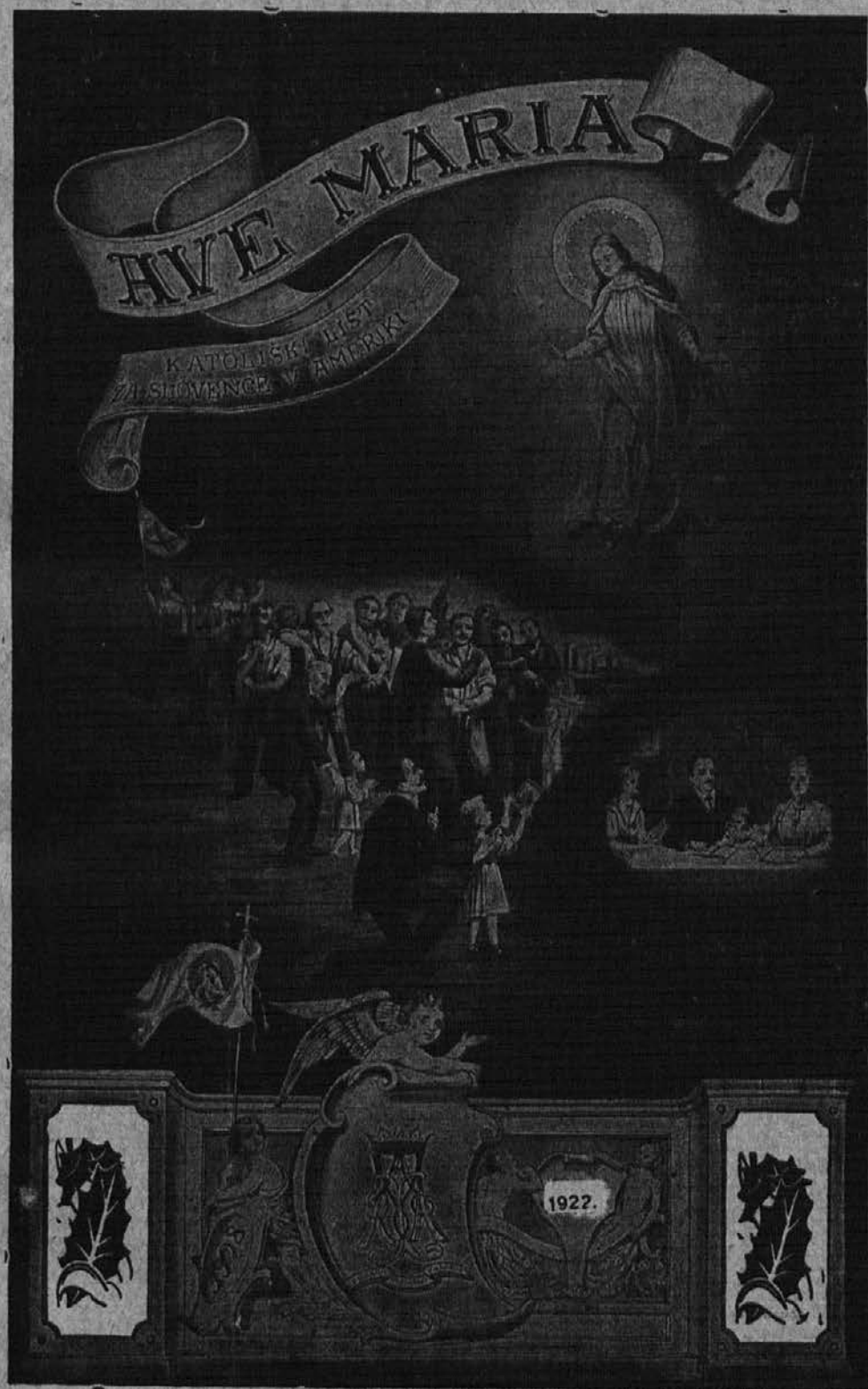
“AVE MARIA”

ŠTEV. (No.) 1.

JANUARY 1st, 1922.

LETO (Vol.) XIV.

"AVE MARIA"

Izhaja vsako drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Naši zastopniki.

ki so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria", "Glasnik Presvetega Srca Jezusovega", "Edinost", "Koledar Ave Maria", molitvenike in druge knjige ter vse tiskovine.

OHIO.

Baberton, Ohio.—Mr. Frank Zupancič, Mr. Joseph Lekšan.

Newburg, Ohio.—Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.

Cleveland, Ohio.—Mr. Frank Suhadolnik, Mr. Anton Strniša, Mr. Joseph Meglich, Mr. Rudolph Cerkvenik, Rev. J. Mladavčič, Mrs. Ivanka Gaspari.

Bedford, Ohio.—Mr. Frank Stavec.
Collinwood, Ohio.—Mr. John Mesec.
Nottingham, Ohio.—Miss Mary Meyzek.
Lorain, Ohio.—Miss Frances Bombach.

PENNSYLVANIA.

Ambridge, Pa.—Mrs. Jennie Svegel.
Beadling, Pa.—Mr. N. Simonič.
Braddock, Pa.—Mr. Joseph Lesjak.
Bridgeville, Pa.—Miss Elizabeth Pogachnik.

Burdine, Pa.—Mr. John Krek.
Canonsburg, Pa.—Mr. Mihael Tomšič, Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Bevc, Miss F. Mohorič.
Forest City, Pa.—Mrs. Anna Grčman, Miss Mary Svete.

Johnstown, Pa.—Mr. Andrew Tomec.
Olyphant, Pa.—Miss Mary Zore.
Pittsburgh, Pa.—Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.
Steelton, Pa.—Mr. Anton Malesich.
Export, Pa.—Mr. Jakob Rink.
So. Bethlehem, Pa.—Mr. J. Korpivšek.

MINNESOTA.

Gilbert, Minn.—Mrs. A. Preglet.
Aurora, Minn.—Mrs. E. Smolich.
Blwabik, Minn.—Mr. Frank Globokar.

Chisholm, Minn.—Mrs. Barbara Globočnik, Rev. J. E. Schifferer.
Ely, Minn.—Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrin.

Eveleth, Minn.—Mrs. Frances Gregorich.
Greaney, Minn.—Mrs. U. Babich.
New Duluth, Minn.—Mr. M. Spehar, Rev. A. Pirnat.

Rice, Minn.—Rev. John Trobec.
Soudan, Minn.—Mr. John Loushin.
Virginia, Minn.—Mrs. Rosie Tishel.
Tower in Soudan, Minn.—Mrs. F. Loushin.

McKinly, Minn.—Mrs. A. Hegler.

ILLINOIS.

Aurora, Ill.—Mrs. M. Vesel.
Chicago, Ill.—Mr. Leo Mladich, Mr. Fr. Koren, Mr. Andrew Glavach.
Joliet, Ill.—Mr. Marko Bluth, Mr. Joseph F. Muhich.

La Salle, Ill.—Mr. Frank Mišjak.
North Chicago in Waukegan, Ill.—Mr. Joseph Drashler, Mr. J. Kosir.
Springfield, Ill.—Mrs. C. Andrews.
Bradley, Ill.—Mr. M. Smoley.

Milwaukee, Wis.—Mr. Steve Hoynik, Miss Mary Mohorko.
Sheboygan, Wis.—Mr. M. Progar.
Willard, Wis.—Mr. Frank Perovšek.
Brooklyn, N. Y.—Mr. Jos. Skrabec.
Newark, N. J.—Mrs. Johana Meyzek.
New York, N. Y.—Very Rev. Benigen Snoj O. F. M.

Denver, Colo.—Mr. Jos. Pavlakovič.
Pueblo, Colo.—Rev. P. Cyril O. S. B., Mrs. J. Meglen.
Indianapolis, Ind.—Mr. Louis Komlanc, Mr. Frank Markič.
Thomas, West Va.—Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.
Calumet, Mich.—Mr. J. Musich, Mrs.

Frances Plautz.

Iron Mountain, Mich.—Mr. A. Berce.
Detroit, Mich.—Mrs. A. Banks.
Bridgeport, Conn.—Rev. M. J. Golob.
Frontenac, Kans.—Mr. Martin Chancel.
Kansas City, Kans.—Mr. Peter Majerle.
Dodson, Md.—Mr. Jernej Intihar.
East Helena, Mont.—Mrs. Frances Ambro.
St. Louis, Mo.—Mr. John Mihelich.
So. Omaha, Nebr.—Mrs. M. Petrasich.
Valley, Wash.—Mrs. Mary Swan.
Rock Springs, Wyo.—Miss Apolonia Mrak.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

Vse naročnike prosimo, da v slučaju preselitve pošljejo svoj NOVI IN STARI naslov na upravništvo lista, s tem nam prihranijo veliko dela.

—Naročnike, katerim je naročnina potekla, prosimo, da naročnino ponovijo in takoj bomo poslali Koledar "Ave Maria" 1922, katerega vsak naročnik dobi z listom ako plača \$3.00 za celo leto.

DR. JAMES W. MALLY

EDINI SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK

6127 St. Clair Avenue CLEVELAND, O.

Randolf: 3711.

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50. Za Evropo.....\$3.50.
Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 1. JANUARY 1, 1922. LETO (VOL.) XIV.

Ob novem letu.

Zopet smo v novem letu. Naš list Ave Maria stopa s to številko v svoj 14. letnik.

Najprej prav iskreno in iz srca želimo vsem svojim dobrotnikom, zastopnikom, prijateljem in naročnikom prav veselo in srečno novo leto! Naj božji Zveličar na priprošnjo nebeške matere Marije obilno blagoslovlja vas vse, da bi bilo za vse srečno in blagoslovljeno!

Naj nam vsem skupaj da milost spoznanja resnosti časa, katerega nam še daje božja previdnost, da ga porabimo za dobra dela, za to, da se obogatimo na duši z dobrimi deli za Boga in za bližnjega. "Bratje, odkupljajte čas, zakaj dnevi so hudi", kličemo vsem svojim naročnikom!

* * *

Vsem onim našim naročnikom in prijateljem, katere pa letos čaka najstrašnejši dan in ura njihovega življenja — smrtna ura, smrtni dan, pa želimo vso božjo milost in vso božjo pomoč! da bi srečno umrli prevideni in pripravljeni, da bi srečno iz

bojevali zadnji boj — smrtni boj in dosegli krono večnega življenja.

* * *

Vse one naše naročnike in dobrotnike pa, ki so v minulem letu 1921 umrli prav toplo priporočamo v molitev tudi nadalje.

Sedaj pa dragi naročniki: skupaj na skupno delo!

Veliko delo imamo pred seboj! Novo leto nam prinaša veliko novih priložnosti, da delamo dobro! Povejte mi pa, s čim moremo danes več dobrega storiti, kakor pa ravno s časopisjem! Zato, vsi, ki se tega zavedate, skupaj! Vsi k nam in z nami za našega Boga in našega bližnjega! Vsak storimo kar največ po svojih močeh moremo!

* * *

Toraj prav veselo in blagoslovljeno novo leto 1922. kakor za vas vse naročnike in dobrotnike lista "Ave Maria", tako tudi za list "Ave Maria!"

Marija ne pozabi nas tudi v novem letu!

LILIJA IZ RAJA.

K.

Ko se je Jezus vračal domov s svojimi zveseljenimi stariši, bil je prejšni veseli in živahni, vendar skrivnostno resni deček, na katerega vsemu obnašanju se je opazila neka posebna božanska vzvišenost. Mati Marija in rednik Jožef bi bila rada veliko izpraševala svojega sina. Toda besede, katere jima je odgovoril v tempeljnu, ko sta ga našla, so jima zaprla usta. Govorili so vsakdanje stvari in deloma molčali. Marija je pogledovala nanj z veliko skrbjo. Jasno je sedaj vedela, da ne bo dolgo, ko se bo začelo uresničevati, kar je napovedano o tem detetu. Videla je v njem Boga, ki je prišel na svet da vzame nase človeško naravo in ž njo gre v strašno smrt, na križ, da bo tako pridobil tej človeški naravi in človeškemu rodu nazaj milost. Zato pa, kolikorkrat se je ozrla nanj — in to ni bilo malokrat — vselej se ji je zdelo, kakor da bi ji pogled predril srce! Velikrat se ji je tudi solza skrivaj prikradla iz oči, katero je pa hitro skрила, da je ni nihče opazil posebno pa ne Jezus.

Tudi na Jožefu se je videlo, da nekaj zelo resnega misli. Počasi je stopal poleg živinčeta, na katerem je sedela Marija. Tudi on je večinoma molčal in bolj poslušal pogovore med materjo in sinom, kakor da bi si upal kaj vprašati. Čutil je posebno srečo v svojem srcu, kolikor bolj je spoznaval v svojem varovancu Boga-človeka, kolikor bolj

je spoznaval kako velika je to čast zanj, kako velika sreča, da more biti temu najsvetejšemu bitju varuh in krušni oče. Kakor nekdanj Mojzes pred gorečim grmom, tako bi se bil tudi on najraje sezul in sklonil v globokem spoštovanju pred tem nebeškim dečkom in ga molil.

"Kako je to mogoče, da je tukaj v tem dečku skrita božja narava?" si je mislil. "Bog je tukaj, ki se je skril v obliko tega dečka, tako popolnoma je zakril svoje božansko veličastvo, da nihče ne opazi, da nihče ne vidi v njem drugega kakor dečka. Pač vsakdo čuti, kakor jaz, da je nekaj posebnega ta deček. Ima nekak skrivnostni vpliv na vsakega, ki pride v njegovo bližino. Vendar pa si nihče prav tega skrivnostnega vpljiva razložiti ne more!"

Jezus se je med potjo večkrat obrnil tudi nanj. Večkrat je prišel prav tik Jožefa, da sta korakala skupaj. In ko je Jezus videl njegovo globoko zamišljenost, je začel prav ljubeznjivo z njim govoriti in se šaliti, da je razvedril tudi Jožefov obraz.

Srečno so prišli domov v Nazaret, dasi nekoliko dni pozneje, kakor ostala karavana iz Nazareta.

Tu se je pa takoj začelo staro lepo in sveto družinsko življenje, kakoršnega svet še ni videl in ga tudi ne bo.

S koliko pridnostjo in skrbnostjo je Jožef delal in se trudil, da je prišluzil potrebnega revnega vsakda-

nega kruha sv. družinici.

Nobeno delo mu ni bilo pretežko. Zgodaj je vstajal in delal in se potil, kakor drugi revnejši njegovi sosede. In z veseljem je delal.

"Kako sem srečen!" si je večkrat mislil pri delu, ko si je obrisal potno čelo in je pogledal na dečka Jezusa, ki mu je pri delu pomagal, "Kako sem srečen, da me je božja milost toliko odlikovala v mojem življenju in me postavila na tako častno mesto! Samemu Bogu smem skrbeti za vsakdanji kruh! Kako sveti namen ima moje delo!"

In je prav imel! V resnici vzvišeni namen človeškega dela je, delo za Boga.

Kako so mu bile toraj sladke težke ure dela! Kako je hitel in kako se je veselil, ker je vedel, da mora delati za Boga.

"Bog mi bo enkrat plačnik! Kako sem srečen! Boga imam za svojega dolžnika! Njemu delam!" si je mislil in vsaka kaplja potu mu je bila kakor sladka kapljica tolažbe božje.

Da, "ljubezen Kristusova nas žene!" je rekel pozneje velik apostol in razširjevalec vere tega Jezusa — veliki sv. Pavel. Tudi njega je gnala ljubezen do tega Jezusa, da je šel po svetu oznanjat Jezusa Križanega in na tem svojem potu toliko prestal! Toliko pretrpel! Nazadnje dal še svoje življenje zanj. Pri vsem tem pa klical: "Meni je Kristus življenje! Kristus moja smrt! Kaj i-

mam v nebesih in kaj na zemlji, kakor samega Kristusa!"

Tako je tudi sveti Jožef ljubil tega Jezusa in ta ljubezen je gnala tudi njega, da se je trudil in žrtvoval do skrajnosti, da bi mu stregel in preskrbel vsega potrebnega.

In je pri ljubezni do tega Jezusa res bilo že od tedaj in je še danes nekaj posebnega, nekaj skrivnostnega to, kar žene vsakega do velikih žrtev, do velikih del! Koliko milijonov svetih mučencev, ki so čuli samo o tem Jezusu, ko so bili naučeni ga ljubiti, pa jih je ta ljubezen gnala, da so raje prelili svojo kri, kakor da bi ga bili žalili. Koliko svetih mož, koliko svetih žena vseh starosti in vseh stanov, vseh narodov po celem svetu je storilo enako. Vse so pustili, vse žrtvovali, samo iz ljubezni do Jezusa.

Tudi vsak krščanski oče, ki ljubi tega Jezusa, kako ga bo ta ljubezen gnala, da bo delal in se žrtvoval za svojo družino iz ljubezni do tega Jezusa! Kakor Jožef, tudi vsak oče ve in mora vedeti, da se ne žrtvuje za drugega, ko se žrtvuje za svojo družinico, kakor da vse to gre samo za enega — za Boga! Bog šteje njegove žulje na rokah, Bog šteje njegove grenke ure, Bog šteje njegove težke ure dela in trpljenja, Bog šteje vse, kar stori in kar žrtvuje za to svojo nalogo, in On bo plačnik.

O, kako naredi to prepričanje vzvišen očetovski poklic!

Jožef v Nazaretu se je tega zavedal in zato tako skrbno čuval nad svojo družinico, tako skrbno se trudil, da bi ji pridobil potrebnih stvari za njih vsakdanje življenje.

V tem so pa tekla leta.

Toda ni bilo dolgo po onem nesrečnem prazniku, ko sta izgubila Jezusa, ko je Jožef začutil, da so mu začele moči pešati, da se mu bliža konec. In ni se tega ustrašil! Nasprotno, veliko veselje je napolnilo njegovo srce, ko je začutil v sebi bližajoči se konec. Saj gre k svojemu očetu, k Bogu, saj gre k Onemu, čigar Sinu je bil varuh na zemlji, za katerega se je trudil in katerega je do sedaj čuval in varoval od nje-

govega rojstva do sedaj.

In ko je legel, da več ne vstane za ta svet, je sedel Jezus pri njegovi postelji.

"O, kako lepo je umreti pri Tebi in s Teboj, Jezus", mu je govoril ljubeznjivo in položil svojo umirajočo roko okrog vratu Jezusu, ki ga je objemal. "Koliko je moje veselje! Nebesa so mi odprta. Tista nebesa, ki so se odprla s Tvojim prihodom na zemljo, ko si ta človeški rod zopet zvezal z Bogom; O, kako lepo je umirati sedaj, ko imamo Tebe, ljubljene moj Jezus! ko Ti stojiš ob naši smrtni postelji! O kako smo srečni!"

NAŠI NOVI DOSMRTNI NAROČNIKI.

210. Rev. Leon J. Medic OFM., Lackawanna, N. Y.
211. Mrs. M. A. Hegler, McKinly, Minn.
212. Mr. Jakob Brula, New Duluth, Minn.
213. Mr. Slavko Smolej, Jesenice, Slovenia.
214. Rev. Pavel Drew OFM., Cincinnati, Ohio.
215. Mr. Joseph Gachnik, Indianapolis, Indiana.
216. Mr. Joseph Lovišček, Indianapolis, Indiana.
217. Mrs. Amalija Virant, Ely, Minn.
218. Rev. Jos. Tomsic, New Haven, Conn.

In pogled je šel od Jezusa proti nebu in zopet nazaj na Jezusa!

Marija je skrbno mazala noge in roke umirajočega moža po navadi židovski z dišečim oljem. Solze so ji lile po licu, ker je videla, kako bo sedaj ostala popolnoma sama s sinom brez vse tolažbe v strašnih dnevih in urah, ki ju oba čakajo! Kako velika tolažba bi ji bila ko bi ji ostal zvesti mož! Ko bi bila pod njegovim varstvom! Kako veliko tolažbo bi dobivala v trpljenju Jezusovem od Jožefa. Toda ostala bo

sama, popolnoma sama! Da, žena je grešila, žena bo trpela! Kar je zagrešila prva Eva, zastoj je, to bo morala sedaj ona, druga Eva, popraviti! Zato se je žalostna poslavljala od umirajočega zvestega in svetega moža.

"Pojdi, ljubljene mož in varuh, pojdi k Bogu po plačilo, katero si si tako zvesto zaslužil! Pojdi in uživaj večno srečo v naročju Abrahama! Veseli se, Jožef, da smeš že sedaj oditi v večno slavo! Pogrešala te bom... Vendar..." Solze so se ji zopet vlile po licu. "Vendar, Bog tako hoče! Bog ve, kaj dela in zakaj!"

Saloma sestra Jožefova in otroci so stali okrog postelje in s začudenjem poslušali te beseda slovesa. Kakor nerazumljivo govorjenje jim je bilo. Čuli so, čuli besede, razumeli vsako besedo, pa vendar ni so vedeli o čem govore!

Jožefu se je slabšalo. Tudi on je moral iti skozi strašno trpljenje telesa v smrt, ker je nosil na sebi krivdo prvega greha, greha vsega človeštva.

"Bla—go—slo—vi me, Je—zus—" je še počasi izgovarjal. In začeli so ga zapuščati telesni čuti. Oči so mu ugasnile. Okus ga je zapustil. Roke in celo telo je omahnilo... Prsa so se globoko dvigala v zadnjem boju s smrtjo... Jožef je umiral...

Jezus je vstal s sedeža. Roko Jožefovo, katero je imel do sedaj okrog sebe objeto, je polahko položil na postelj.

Solze so ga polile. Trpeče človeštvo ga je ganilo do velikega sočutja! Ko je pa gledal to hropenje umirajočega ljubljenega varuha, ko je videl njegov hudi zadnji boj, ko je videl njegovo zadnje trpljenje, bila je človeška njegova narava ginjena nad prizorom trpljenja. Uhajal mu je njegov duh po širnem svetu in gledal milijone in milijone enakih prizorov, katere je že videla zemlja, enakih in še hujših, da veliko strašnejših smrti, in sicer smrti brez nje, brez Jezusa... brez vsake tolažbe... O tedaj je zakoprnelo njegovo srce, da bi že prišel oni tre-

nutek, ko bo on v podobi male bele hostije — zadnje popotnice — lahko hitel k milijonom in milijonom umirajočih človeških src, ki bodo trepetala pred večnostjo, trepetala v strahu pred tem, kar ima priti v večnosti, ko bodo morala srečati večnega Boga od obličja do obličja . . . Ko bo hudobni duh tam in jih skušal še tedaj, da jih dobi v svojo oblast, da jih naščuva v obup in brezup . . . pa bo On prišel tja! Katoliški duhovnik ga bo prinesel vsaki dan k milijonom smrtnih postelj in bo umirajočim in trepetajočim srcem zaklical tolažilne in krepilne besede: "Glejte Jagnje božje! Glejte ga, ki odjemlje grehe sveta!" in potem se bo on skrivnostno združil s tem umirajočim srcem, da bo prav v njem in tam bodril umirajoče srce k pogumu in zaupanju, navdihoval in navdajal ga z udanostjo, navdihoval s svetimi mislimi, in objednem pa tudi pomagal bojevati boj in tudi zmagati . . . O, pridi, pridi že skoraj ta čas!

Jožef je vidno pojemal in pojemal. Slednjič je prišel odločilni trenutek. Smrtni boj je bil izbojevan in sicer, kajpada, srečno. Saj sta bila tam Jezus in Marija! Saj sta ta dva bila skupaj zadnji boj s svojo milostjo. In tako je Jožef omahnil in mirno izdihnil svojo sveto in deviško čisto dušo. Jezus mu je dvignil glavo, da je izdihnil v Jezusovem naročju.

O srečni Jožef!

Da, velika naloga, katero je dobil od Boga, je bila izpolnjena. Bil je "zvesti in modri služabnik, katerega je Bog postavil čez svojo družino." Nevstrašeno se je potegnil za čast Marije. Nevstrašeno je bežal z njo v Egipt, da je rešil dete Jezusa. Trdo je delal v Egiptu, da je zaslužil vsakdanjega kruha obema, Jezusu in Mariji in z veseljem ju je peljal nazaj v Nazaret, kakor je bila božja odredba. Vse svojo življenje je posvetil službi Bogu in njegovemu Sinu in njegovi materi . . . sedaj pa je odšel po plačilo . . . Umrl je **sveti Jožef!**

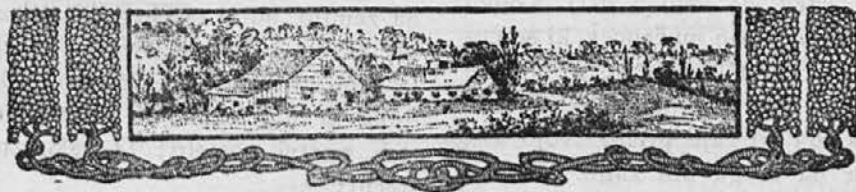
O srečni sveti Jožef!

Da, umrl je največji mož, kolikor jih je bilo na svetu in najzvestejši! Umrl je!

Vendar dokler se bo ta zemlja vrtela okrog svojih tečajev, dokler bo obstala tako dolgo se bo izgovarjalo s spoštovanjem tudi to ime — sv. Jožef! Dokler bo na zemlji ostal človeški rod in bodo na milijone na smrtnih posteljah v strašnih bo-

lečinah in neizmernem strahu bojevala človeška srca svoje zadnje obupne boje — tako dolgo se bo ob teh posteljah čulo tudi ime priprošnjika za srečno smrt . . . svetega Jožefa.

Da! O, Bog, daj mi, da bi bile tudi moje zadnje besede: Jezus Marija in sveti Jožef!

Jezus, naš Odrešenik.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

PRED DUBOURG-OM.

Velikansk odpad od cerkve v 16. stoletju imel je posebno v Franciji jako nesrečne posledice.

Lutrov evangelij zadal je sicer nemškemu cesarstvu globoke rane; povzročil je divjo "kmečko vojno" in stoletje za njo tridesetletno vojno. Vendar je bil Lutrov evangelij vesela poslanica o vinu, ženski in petju, mejtem ko je napravila Kalvinova "čista božja beseda" iz Gospoda vesoljstva pravega trinoga, proklela veseleje življenjsko nazarje, prepovedala sploh vsako zabavo in razdivjala množice v pravcati fanatizem. Vsled tega je bilo v Franciji toliko krvavih meščanskih vojn, kakor hitro se je tam vkoreninila Kalvinova kriva vera. Hugenotom, kakor so imenovali kalvinistične protestante Francije, ni nikakor mogla zadoščati verska svoboda, ker je pripoznanje kakega drugega verstva njihovim naukom nasprotovalo. Mračnjaški duh njihovih naukov in trdovratnost, s katero so se držali in oklepali svojih zmot, sta jih naganjala, da bi iztrebili in ukončali vsako drugo verstvo.

K temu se je pridružilo še nevarno delovanje političnih strank; vsaka je zlorabljala vero, da bi z njo zakrila svoje politične nakane in stremljenja.

Na francoskem prestolu so sedeli mladoletni otroci, pravcate igrače v rokah njihove zvite matere, Katarine Medici, mlade in krasne vdove Henrika II. Nosila je vedno žalne obleke in se znala pretvarjati, da ni nikdo mogel uganiti njenih pravih naklepov. Zvijska nad vse mere, gospodoželjna do skrajnosti se je

skušala izogniti vsaki odkritosrčnosti in se posluževala hinavščine tudi tam, kjer tega ni bilo treba. Osebnosti in poguma ni imela, kakor tudi vere ne. Princa je dala vzgajati od kalvinističnih pridigarjev, na drugi strani pa se je lizala katoličanom in hlinila navdušenje za staro vero. Posebno je pa znala ravnati s strankami tako, da so si stale vedno druga drugi nasproti, vedno jih je spravila v tak položaj, da je druga drugo držala v pesteh, kljub temu pa so bile vse stranke odvisne od kraljice. Danes je podpirala katoličane, jutri zopet Hugenote, kakor je pač videla, da se je bati, da dobi ta ali ona stranka premoč.

Stranki, ki ste se borili za vladarstvo, za gospodstvo, ste bili stranki Gizov in Burboncev. Mejtem ko so se borili Burbonci pod praporom Kalvinovega evangelija za krono in žezlo, borili so se Gizi pod praporom stare vere. Meščanska vojna je divjala, ne da bi se zmaga odločila na to ali ono stran; krasna, bogata, prej tako srečna Francija se je vsled vojne spremenila v pravo puščavo. Sodobnik tega nesrečnega časa, Castelnau, ki je videl sam vsa ta grozna opustošenja, piše: "Kmetijstvo, s katerim so se v Franciji, vrtu cellega sveta, bolj pečali kakor kje drugje, je popolnoma uničeno. Mesta in vasi so oropali in jih požgali. Ubogi kmetje begajo kakor preganjana žival sem in tja. Trgovci in rokodelci so pustili svojo obrt in zagrabili za orožje. Plemstvo je v boju med seboj, duhovščino tlačijo vsestransko, nikdo ni več varen življenja in premoženja. Tatvine, u-

mori, nesramstvo so na dnevnem redu, vera, pobožnost ste izginili. Pod pretvezo in krinko veré delajo brezverci, kar jim ljubo in drago. Kar so red in pridnost in delavnost vstvarile tekom stoletij, to ste razdrli in uničili prevzetnost in predrznost v enem samem dnevu."

V bitki pri Jarnar, 13. marca 1569, bili so Hugenoti premagani. Katoličani so se radovali, — toda njihovo veselje je bilo prezgodnje.

Admiral Gašper Coligny, duša protestantovskega vojaškega vodstva in dejanska glava Hugenotov, zbral je kmalu novo armado. Pozval je starodavne, smrtne sovražnike Francije, Angleže v deželo in najel nekaj luteranskih nemških knezov z njihovim vojaštvom. Calvinisti so bili močnejši kakor kedaj poprej. Znova je grozila meščanska vojna. Mejtem ko so se na vse strani razpršeni vojaki zbirali v nove vojne zборе, pričele so podivjane, fanatične kmečke tolpe z vojno. Podrli in zrušili so cerkve, kapelice, samostane, vpepelili cele vasi in požgali gradove. Mislili so, da so s tem odstranili vse zapreke, ki so ovirale razširjanje novega evangelija.

Težko stališče so imeli katoličani v Normandiji, ker so bili v manjšini. Elizabeta, angleška kraljica in zaveznica Hugenotov, izkrcala je na obrežju te pokrajine pogosto svoje čete, tako da je nasilje in angleški denar kmalo spreobrnili pobrezne kraje k Kalvinovi veri. Katoličane so tlačili, preganjali, morili, njihove cerkve oskrunjali, vsak spomin in vsako znamenje rimske vere, toli sovražene vere papistov so uničili.

Bretanjska, ki je mejila na Nor-

mandijo, pa si je ohranila od očetov podedovano vero. Razjarjeni vsled preganjanja in krvoločnega morenja sokatoličanov preganjali so Bretonci Hugenate ravno s tako vnemo, kakor so preganjali Normanci katoličane. Ob meji so se doigravali vedno kruti prizori. Pogosto so poklicali trpeči normanski katoličane svoje verske tovariše iz Bretanje na pomoč proti krivovercem, ki so vsak pojav katoliškega prepričanja, posebno pa procesije in daritev sv. maše takoj kaznovali s požigom in klanjem.

Baron Dubourg, star junak in vnet katoličan, kojega posestva so ležala nekako jedno miljo od normanske meje, moral je enkrat sosednji občini hiteti na pomoč proti Kalvincem. Dasi je dobro vedel, da si bo vsled tega nakopal jezo in sovražstvo protestantov, ki bodo porabili prvo priliko, da se maščujejo, se vendar ni obotavljal niti trenutke, marveč takoj uslišal prošnje sovornikov. Na čelu svojih junakov je hitel v normansko občino, kjer se je boj že pričel. Prihod Dubourgov je odločil boj v korist katoličanov. Vjetega kalvinističnega pridigarja, ki se je jako hrabro boril na čelu svoje občine, dal je razjarjeni baron bratkomalo obesiti.

Štiri tedne nato napadle so kalvinistične čete v noči, ko Dubourga ni bilo doma, vas Dubourg, pomorili vse prebivalce, vas pa požgali. Gradu samega — ki se je imenoval tudi Dubourg — in bil na gričku kakih 2000 korakov od vasi, niso s svojim napadom presenetili. Straža je vestno čuvala in je prve predreže, ki so preplavali grajski jarek in skušali splezati po zidovju, pobila. Gorečnost za Kalvinovo vero je gnala Normance v boj. Pomen vreč in zavojev pojašnjuje sodnik in natančen opazovalec takratnih francoskih razmer, beneški poslanec v Parizu, Giovanni Correr. V svojem poročilu na republikansko vlado piše l. 1569: "Pod imenom 'Hugenoti' treba razumeti tri vrste ljudi, namreč plemenitaše, srednji stan in navadno ljudstvo. Plemenitaši so se

pridružili ti verski sekti iz častihlepnosti in iz želje, da uničijo svoje sovražnike. Srednji stan je privabila svoboda verskega življenja in upanje, da se polaste cerkvenih posestev in cerkvenega premoženja. Preprosto ljudstvo pa je bilo kratkoma lo zapeljano od krive vere. Lahko rečemo, da je bila pri prvih častihlepnost, pri drugih tatvina in pri tretjih nevednost vzrok, da so se pridružili krivovercem."

Mej tem ko je srednji stan čakal, da pograbi cerkvena posestva in cerkveno premoženje, zadovoljili so se kmetje z živino in z drugimi malenkostmi, katere so mogli pokrasti.

"Predikanti" poučujejo kmetško ljudstvo s posebno vnemo in skrbnostjo", nadaljuje republikanski poslanec v svojem poročilu. "Utrjujejo kmete v njihovem prepričanju in se poslužijo vsakega sredstva, da pridobe tudi druge za to prepričanje. Rekel sem 's posebno vnemo in skrbnostjo.' Ako pa hočem biti natančen, moram pa reči, 'z največjo vnemo in gorečnostjo.' Ko bi naši katoliški župniki storili le polovico tega, bi v krščanstvu ne bilo toliko zmed in zmešnjav, kakor jih imamo ravno sedaj."

Hugenoti pred gradom Dubourg so imeli tudi predikanta za poveljnika. Zavrt v črno haljo, koje rob je segal do gležnjev, s pridigarsko čepico na glavi, temnih mrkih po-

gledov je korakal gori in doli med taborečimi četami. Njegovo ime je bilo prav za prav Combal, imenoval se je pa Samuel Caleb vsled svojega dozdevnega poklica kot voditelj izvoljenih otrok božjih. Bil je one vrste vročehrvnih sanjačev, ki s svojim divjim navdušenjem naenkrat potegnejo množice za seboj. Razun tega pa se je znal pokazati svojim četam tudi kot proroka in "razsvetljenca" božjega. Kmetje so kaj radi poslušali in ubogali moža, ki jim je zatrjeval, da bodo z boji in ropanjem prišli v nebesa. Tudi pri tej priliki je hvalil svoje vojaštvo, češ da so sovražnike božje pokončali in njihovo premoženje uropali. Potem pa je sklical posamezne poglavarje vkup v krog okoli sebe.

"Poslušajte, bratje, kaj mi je vdihnul duh, da zavzamemo oni utrjeni grad prokletega papista Dubourga. Poslušajte in razumite! — Otroci božji bodo šli s sekirami v bližnji gozd, da tam nasekajo vejevja, katero bodo povezali v snope. Snope pomečite potem v grajski jarek, vse na en kraj, tako da bo nastal pravcati most, po katerem bomo prišli lahko v grad. Zidovi niso visoki, branilcev je le malo. Z delom treba pričeti nemudoma; kajti ko bi zvedeli papisti, ki prebivajo v okolici o našem bogoljubnem delu, bi takoj prihiteli na pomoč in preprečili naš načrt. Zato treba, da postavite straže, ki bodo takoj javile morebiten prihod amalečanskih čet. Ne pravim to radi tega, ker treba pogledati nazaj, ako smo enkrat prišli za plug. V duhu sv. Pisma pravim: 'Bodite previdni ko kače!' Previdnost pa bo, če se hitro umaknemo, ako bi nam grozila premoč papistov!"

Glavarji so prikimali z glavami v znak soglasja.

"Idite sedaj, bratje, da naše božje bojovníke poučite o tem, kar smo sklenili. Ne pozabite opomniti vaših sobratov v orožju, da pokoljejo z mečem vso hudičevo zalego, ki se nahaja v gradu, da nas ne bo zadela kazen božja, ker smo morda nemu samemu sovražniku prizanesli."

Zopet so prikimali glavarji. Po-mešali so se v taboru med vojaki in jim poročali o svojih sklepih. Polni divjega veselja so sprejeli sklep o napadu na grad. Grajščaka so smatrali splošno kot jako bogatega. Pričakovati je bilo obilnega plena. Stotine in stotine jih je hitelo v bližnji gozd, sekati vejevja za most; drugi so pa tekli v gorečo vas, da bi pobrali lestvice, s katerimi so hoteli preplezati zidovje.

Samuel Caleb je vteknil svoji roki v široke rokave svoje predikantske halje in zrl proti gradu, iz kojega šip so se odbijali in odsevali prvi jutranji žarki majnikovega solnca. Zrl je na grad, kakor da bi ležal že v razvalinah. Ogenj in klanje so oznanjale njegove poteze na obrazu. Bolj in bolj se je mračil njegov obraz, iz njegovih oči je žarelo pravo peklen-sko maščevanje.

"Osramočeni bodo in bežali bodo vsi, ki sovražijo Sion", začel je mrmraje Caleb proklinjati. "Razbil bo Bog zobovje v njihovih ustih. Razpadli bodo v nič; kakor vosek, ki se raztopi ob plamenu, bodo prešli. Umil bo pravični svoje roke v krvi grešnikov, v krvi prokletih papistov."

Od gozda sem je bilo slišati udarce sekir.

"Na korenine papežtva smo postavili sekire", je nadaljeval. "Ostre sekire otrok božjih ne bodo odnehale, dokler ne pade drevo strupa, rimski Babilon. Radoval se bo in veselja poskakoval pravični, ko bo videl, da je padla zadnja trdnjava satanove sužnosti —, ko bo videl, kako v svoji lastni krvi leži in umira zadnji Belialov sin."

Sanjač se je obrnil in napotil proti samotno stoječemu drevesu ob poti na grič. Sedel je v njegovo senco in poslušal udarce sekir, oziral se na grad in mrmraje proklinjal. Tu ga je naenkrat prestrašilo rožljanje orožja. Tolpa jezdecev se je bližala po poti. Beli trakovi okoli ram, bela čeladna perjanica in bela zastavica v rokah jezdecev mu je bila znamenje, da so jezdecu Hugenoti.

"Prijetelji, — borilci Izraelovi!"

je vzkliknil Caleb, ko si je od strahu oddahnil. Stopil je na sredo poti in pričakoval verske tovariše.

Na čelu tolpe je jezdil poveljnik v jekleno-visnjem oklepu. Na čeladi mu je vihrala velika bela perjanica, jekleni ščit je bil okrašen letečim zmajem. Ob sedelnem glaviču so visele velike železne rokavice in silen buzdovan. Dolgo kopjišče je tičalo v stremenu in bilo pritrdjeno z močnim jermenom za mečev pas. Skozi čeladino odprtino je bil videti mlad, plemenit obraz, ki je z bistrim pogledom motril čakajočega predikanta. Za goreče razvaline v vasi in za ostala znamenja izvršenih zločinov se pa še malo ni zmenil; bil je pač že navajen na take in slične pojave v divji meščanski vojni.

Presenečen je opazoval Caleb jezdeca, ki se je ustavil tik pred Calebom.

"Vidim-li prav? Ste v resnici vi Jozuov poročnik?"

"Da, sem s kostmi in kožo, častiti Samuel, in me res jako veseli, da sem vas tu našel. Sem ravno na poti k vam", odvrnil je Jozuov poročnik in skočil iz sedla.

"Meni pa pravi moj duh, kaj vas je privedlo sem", je rekel Caleb in skrivnostno dvignil svoj pogled proti nebu. "Zastonj vas ni poslal izvoljenec božji, junak Coligny, k Calebmu."

Plemenitaš je ukazal svojim vojakom, da naj na tem mestu nekoliko počijejo. S predikantom pa je stopil pod drevo. Vojaki so peljali svoje konje v bližnje deteljno polje. od sedelnih glavičev so odvezali svoje culice, vzeli iz njih meso in kruh in posedli po travi.

(Dalje prihodnjič.)

CLEVELAND — ŽUPNIJA SV. VIDA.

Tako lepo kot je bil letos 8. decembra zvečer, je malokdaj. Ob 7. uri so pripele prekrasno pesem "Daj mi vredno počastiti" v cerkev belo oblečene deklice, kandidatnje Marij-ne družbe. Bilo jih je nad 50 parov.

V lepem redu so se razvrstile v njim odkazane klopi. Cerkev je bila pa tudi ozaljšana, posebno okusno so čč. sestre okrasile velik kip brezma-dežne Device, last Marijnih hčera. Jaz sem isti dan obiskal več cerkva v našem mestu, a ni bila nobena tako okinčana kot naša. V cerkvi so prepevale dekleta različne Marijne pesmi cele pol ure. Nato je bil govor, po tem pa je bilo 70 deklic iz VIII. razreda sprejetih slovesno v Marijno družbo. Pete litanje z blagoslovom in zahvalno pesmijo so zaključile pomembno slovesnost. Da bi le res dekleta srčno udane služile Mariji!

Da se je toliko deklet oglasilo za sprejem v Marijno družbo, se imamo zahvaliti čč. sestram učiteljicam. Nimaajo majhnega dela, ko podučujejo 1800 otrok. V 24 razredih so naši otroci. Meni se zdi, da je naša šola ena izmed največjih, le Poljaki pri sv. Stanislavu nas posekajo. Sestram pomaga tudi 7 svetnih učiteljic, katere moram očitno pohvaliti. Kakor sestre tudi te lepo versko vzgajajo mladino. Pa kakšen red vlada v njihovih razredih! Na celi šoli je najboljši razred IV. c. Otroci so med poukom tako tihi, da bi slišali miško, ako bi priskakljala v šolo. Mirni so in niti eden se ne zgane. Ko pridem v razred, vstanejo brzo kot vojaki in me pozdravijo z "Hvaljen bodi Jezus Kristus" nato molimo "Češčenamarijo." Potem se brez hrupa mirno vsedejo, vzamejo v roke slovenske katekizme in ko rečem, da bomo brali, vzdignejo vsi roke in vsi bi radi brali; znajo namreč vsi gladko slovensko brati in govoriti. Pa kako me poslušajo, ko jim razlagam!! Med takimi disciplinirami otroci je veselje bivati in jih učiti. Imajo pa tudi učiteljico da je malo takih. Tako bi morali biti vsi otroci v šoli in za tak red in tako vzorno disciplino bi morale skrbeti povsod v šolah. Tudi v verskem oziru so dobro otroci preskrbljeni. V dveh velikih oddelkih se vsaki dan udeležijo sv. maše ob 8. in pol 9. uri. Pa kako znajo lepo zapeti, da bi jih Vi čuli gospod u-

rednik! Peti znajo vsi od II. razreda naprej. Saj se pa tudi trudi zelo Mr. Holmar za petje, poučuje namreč najmanj 15 ur na teden. Ob nedeljah imajo višji razredi sveto mašo z angleško pridigo ob 7, nižji pa s slovensko ob pol 10. uri. Mali iz I. razreda so pa bolj gosposki, ti pridejo k glavni maši ob pol 11. uri. Popoldne ob pol 3. uri je služba božja samo za šolarje. Svete zakramente prejemajo zelo pogosto, prav mnogi vsak teden, vsi pa prav gotovo mesečno enkrat. Dokler časa ni bilo mraza, smo imeli vsako nedeljo izlet v kak park. To so bili takrat otroci veseli, posebno še, ker sem jim pri igrah delil nikel ali candy. Upam, da bodo naši otroci dobro napredovali v lepi, veliki novi šoli pod izbornim vodstvom čč. sester in gospodičen učiteljic.

Sestra Celestina je umrla v materni hiši Notre Dame. Učila je IV. a in zato so otroci iz tega razreda. 13. t. m. na dan pogreba zanjo darovali sv. obhajilo. Bila je mirnega, tihega značaja, izvrstna učiteljica in zelo pobožna nuna. Osem dni bomo vsaki večer ob 7 s šolarji molili zanjo rožnivenec in molitve za mrtve. R. i. p.

Gospod urednik, tu imate kratko poročilo o naši šoli in šolarjih; to Vam moram še tudi povedati, da so otroci in starši bili zelo zadovoljni s spričevali, katere so dobili 1. dec. Večina je prevladoval red od 80 do 100.

Sedaj Vas najskrenejše pozdravljam in prosim, spomnite se mene in mojih pridnih šolarjev pri sv. maši.

Rev. John Miklavčič.

Za novo leto.

Rev. Jurij Trunk.

Veselje, radost, kakoršno poznajo pač le nedolžna otroška srca, šviga iz zimskega mraza zardečenih detinskih obrazčkov, ko hiti na dan nedolžnih otročičev in ob novem letu v nekaterih krajih na Slovenskem deca od hiše do hiše z šilasto brinjevko in vošči srečo!

"Šip, šap, šip, šap.!

Zdravi in veseli
dolgo živeli . . ."

To je voščilo ljubih malčkov. Za plačilo dobijo in pričakujejo kopico orehov, suhih hrušk, rdečih jabolk, pri sorodnikih celo kak srebrn cvenk, ki bo zdaj bržkone, ako bo kaj, umazana "flika". Ta nedolžna in lepa šega se je oprijela odraslih, da si med "šapanjem" (brinjevko nado-mešča včasih — metla) voščijo:

"Zdravi ko riba vode,
močni ko volk gore!"

Naj bi se lepa šega ohranila! Vsa-ko voščilo je izraz nepokvarjenega človeškega srca. Hudobnež ne vošči in ne sprejme voščila. Naša srca drhte po sreči, zato voščila za srečo radi sprejemamo in ako smo blagega srca želimo, da bi bil srečen tudi naš bližnji, zato mu vošimo Korošci pravijo "unšvamo", srečo.

Srečo, duševno veselje v Bogu, veri, svetosti in nedolžnosti, ki so podlaga vsake druge sreče, mora "Ave Maria" voščiti vsem čitateljem, ker njegov namen je, da pospešuje to srečo gladi pota, ki vodijo do nje, odstranjuje zapreke, ki jo ovirajo. A pri golem voščilu sreče "Ave Maria" ne more ostati. Dasi je vsako voščilo sreče izraz krščanske ljubezni, ako prihaja od dobrega srca, toraj nekaj dobrega, je vendarle goli glas, izraz notranje dobre misli, zvok plemenitega srca. Mnogokrat je voščilo samo zunanjost, formaliteta, morebiti celo ovito v ovčjo obleko hinavščine, kakoršno je bilo Herodovo, ko je voščil božjemu Detetu s sladko besedo strupenega srca.

Pa pustimo zadnje.

Vsekako voščilo ne sme ostati gola beseda, prazen izraz. Da ni in ne- bo, treba storiti korak dalje.

Naš Valentin Vodnik poje:

"Sreča te išče,
um ti je dan,
našel jo bodeš
če nisi zaspan!"

To velja pred vsem o notranji duševni sreči. Dobro je, ako nam kdo vošči, a treba je srečo najti. V novem letu moramo toraj srečo iskati. Kako jo iskati, o tem le eno miselj, le eno pot.

Latinci so imeli rek: "Quidquid agis, prudenter agas et respice finem!" — "Pametno vse zbiraj in na konec se oziraj", bi rekli po našem. In sv. Avgustin si je večkrat ponavljal: Fac, quid facis! — karkoli delaš, dobro stori!

Na konec se oziraj! in ta je vendar smrt! Kdo naj se bo oziral zdaj ob novem letu in splošnem radovanju, da smo prestopili v novo dobo našega življenja, na konec, na smrt? To bi bila vendar črna miselj, ki bi nam vzela vsako veselje v novem letu, vsak polet našega duha, pobesila nam glave, napolnila nas s težkimi mislimi. Kje more biti potem sreča ker konec in smrt vendar ni sreča?! Počasi, prijatelj, ne prena-gli se! Iz srca ti želim srečo, voščim ti veselo novo leto, ne žalostno, ne čmerno, a ravno radi tega pravim: Na konec glej!

Bilo je začetkom meseca Kimovca. Ko je iz velikega mesta odhajal poseben vlak z zletniki 1200 jih je bilo. Udeležili so se neke slavnosti. Veselja in dirindaja ni bilo mere. Vse je bilo prešerno židane volje. Dan je za ta čas nenavadno soparen. V daljavi se zbirajo črni oblaki. Menda se obrnejo navadno proti govorju! Ne! nevihta se zasuče proti dolini, po kateri drvi izletniški vlak. Nastane tema, bliski švigajo, grom treska vsuje se debe-

la toča, dež lije kakor iz škafa. Izletniki se izpregledavajo ob takem pišu in vrevenju. V prvem vozu je nekaj prešernih razposajencev.

"Kdaj jenjajo tu gori s tem kegla-njem?" zakriči eden izmed njih in vse se mu krohota. Posmehujejo se glasu, ki govori iz oblakov. Naenkrat strašanski pok, grozen sunek zmeda, pretresljivo kričanje. Vlak se je ponesrečil. 70 je mrtvih, nad 100 ranjenih, prvi voz je zdrobljen na kosce. Sama kri in kosi človeških trupel...

Čemu spomin na to nesrečo? Prijatelj, kako je bilo na starega leta dan? Ali ni odšel dolg, do zadnega kotička zaseden vlak ob polnoči v novo leto? Ali ni bilo vrvenja in drvenja, krika in vrišča, ukanja in petja, veselja in veselčenja brez konca in kraja? Tisočeri so se gnetili, da zasedejo najboljše prostore, kakor bi šlo v deželo sreče, uživanja, bogastva, vse gostilne so bile polne. Pijača je tekla od mize. Samo petje, ples in vrisk povsod. Umetni ogenj, govorance, slovo, v divjih izrazih, ko se je vlak začel pomikati.

Pa vedo ti, od pijanega veselja razgreti ljudje, da se vlak ne bo ponesrečil, da se ne prekucne o prepad? Morda ležijo že razmesarjeni med razbitimi vozovi preden dospe vlak da prve postaje? Kdo ve in kdo jih more take nagle nesreče rešiti?

"Na konec glej", ako si tudi ti med njimi! Ali bo taka smrt tebi v srečo? In tukaj ti pomaga voščilo, ako se vsedeš na tak vlak in ponesrečiš?

Srečno novo leto si želiš, a veruj mi, srečno ne bo, če ne misliš že začetkom na konec, na smrt. —

Kosi, kosi grenka smrt,

Tvoj travnik velik, velik vrt.

A kdaj pa ti umrješ, smrt?

Ko zadnji človek bo zatrt."

Tako nas pesnik Gregorčič.

Koliko jih je odpadlo, umrlo že prvih mesecih starega leta, ko ob no-

vem letu na smrt niso niti mislili! Za mizo ste se pogovarjali o umrlih v pretečenem letu. Pri tem ali onem je nekdo pristavil. "Ta pred letom dni tudi ni mislil da ga bo kri-la črna zemlja!" In ga krije in jih krije morda ogromno število.

Vaški kovač je bil mož najbolših let, čvrst, zdrav ko riba. Starejši, bolehavei sosed zboli in kovač se izrazi: "Ta ne bo več slišal škrjančkov peti!" Pa jih je, ampak kovača smo pokopali ravno ko je šustela vesna skozi livade in so škrjančki žvrzeleli.

"Človek glej dognanje tvoje:

Danes zdrav si in vesel,

Jutri že ti zvon zápoje,

Truplo tvoje bo pepel."

Lahko da te bleda smrt povabi na ples, da se ž jno zavrtiš v tem letu, da je stran mrtvaške knjige že zaznamovana, kjer bo zapisano tvoje ime, da so vrata večnosti, kamor gre vse živo, tudi za te že otvorjena.

Ko bi vedil, da je tvoja rakev kamor te bodo še to leto položili, že iztesana, povej, ali bi ne začel resno misliti na dobro, krščansko življenje? Ali bi ne pazil skrbno na vse misli in dela, ki bi ti morda zagrenila smrtno uro? Stori tako, kakor bi te tesne deske že oklepale.. "Pametno vse zbiraj in na konec se oziraj!"

Menih Oton pripoveduje o cesarju Henrik: "Zatopljen v globoko molitev je nekoč zadremal. Zdelo se mu je, da je v grobu sv. škofa Volbenka. Škof se dvigne iz groba in Henrik ga prosi za kako milost. "Ozri se na moj grob in čitaj", mu veli svetnik, Henrik vidi napis: "Po šestih." Prebudivši se primišluje, kaj to pomeni in misli, da bo po šest dneh umrl. Spove se svojih grehov, deli miloščino in se pripravi na smrt. Ko mine šest dni in ni še mrtev, misli, da pride morde v šest tednih in

se še bolj pripravi. Po šest tednih ko še živi, misli na šest mesecev. Potem na šest let in še bolj se oklepa Boga. Obljubi mu devišstvo in mu zvesto služi dan na dan vedno vtopljen v misel na smrt. V šestem letu dospe v Rim kjer ga izvolijo za rimskega cesarja. Tu so se izpolnile sanje. Henrik je bil zvest vladar in ob vedni misli na številko šest, smrt in Boga je postal svetnik.

Ali se ti pobeša glava pri takih opominih na smrt? Ali res misliš, kakor široki svet, da je veselje samo tam, kjer je uživanje, veselčenje, godba, petje in ples? Motiš se. Cello Nitsche, oče vseh brezvercev, in materialistov, je zapisal nekoč pametno besedo: "Mati razuzdanosti ni veselje, temveč pomfankanje veselja."

Vir prvega veselja je mirna vest; to zadobiš, ako večkrat resno misliš na konec. Glava si ti ne bo obešala, temveč narobe, veselega srca boš stopal po koncu, sprejemal boj življenja, prenašal težave, vstajal, ako si spodrsnil vesel boš delal in veselega lica, mirnega obraza gledal v večnost.

Daj si dopovedati, ljuba duša! Veselelo novo leto smo ti želeli, a da bo res veselo, moraš skrbeti sam. Poglej nazaj! Dosti dolgo si živel tjavendan. Preveč izročenih ti talentov si zapravljal. Prepričala je bila žrtev tvojih let. Kako bo če te letos zgrabi smrt in te tirja pred sodnika? Ne žvenkentanja kozarcev naj te ne spremlja v novem letu, temveč resna misel na smrt in sodbo. Ako v tem spremstvu izpolnuješ voljo božjo, si hvaležen v veselju, potrpežljiv v bridkosti, stanovit v boju in v skušnjavi, zvest v izpolnjevanju dolžnosti, skratka kristjan, ne po besedi temveč v dejanju, pravi učenec Jezusov, — potem je novoletno voščilo izdalo in ob koncu leta ti častitam!

Glasnik Društev Najsv. Imena.

POSVEČENO BODI TVOJE IME!

Ta mesec je zopet dolžnost vseh društev Najsvetejšega Imena, Holy Name Society, da imajo redno letno sejo, katere pa še niso imela.

Z velikim veseljem opazamo po nekaterih župnijah živahno delovanje med mošnji in fanti po teh koristnih društvih. Čast jim!

Kako lepo se zbirajo mesec za mesecem, ali vsaj vsake tri mesece, možje in fantje pri skupnih svetih obhajilih! Kako lepo se zbirajo pri mesečnih sejah! Koliko dobrega se sklene pri teh sejah! Koliko duhovnik koristi prinašajo fantom in možem ta pogostna sveta obhajila! Kdo more to povedati!

* * *

Na drugi strani pa se nekatere nasebine kar še niso zganile! Kar še so preslišali klic, katerega tako glasno vsi ameriški škofje kličejo v vrste katoliškega moštva: **Možje na plan! Možje organizirajte se!** Kar zastonj jih opozarjajo na krepko organizirane vrste naših verskih in cerkvenih nasprotnikov! Nič jih ne vzdrami! Nič jih ne prebudi!

Dal Bog, da bi se letošnje leto število naših slovenskih moških društev pomnožilo za veliko! Da bi jih dobile še vse ostale slovenske nasebine, kjer jih še ni bilo do sedaj.

* * *

Vendar kar pa je glavno, je pa to, da vsa že ustanovljena društva ohranijo svojo čilost in živahnost.

V več nasebinah se je društvo ustanovilo. Toda spi. Malo se dela.

Možje, novo leto je!

Tem ključemo z besedami svetega Pavla: "Bratje, vemo, da je čas, da iz spanja vstanemo!"

Da, bratje, danes smo med ameriški Slovenci v času, kjer je res že skrajni čas, da se predramimo iz spanja! Razmere med nami so se že precej zboljšale. Z veseljem mora opazati vsak zavedni katoliški Slovenec, kako se ljudstvo zaveda. Kako se zaslepljeni in varani rojaki, ki so vrjeli rdeče neumnosti, zavedajo, kako britko so bili varani. Treba samo navdušenega dela od naše strani, treba samo, da najdemo pot in način, da tem našim sobratom pomagamo priti nazaj preko prepada, kateri nas je ločil do sedaj in nas delil. Treba jim samo roko podati in jim pomagati iz blata, pa bomo tisoče pripeljali nazaj.

Da je res temu tako, to vemo pri uredništvu naših listov. Naši listi se nekak termometer, ki natančno in zanesljivo kaže, kako stoji naše katoliško prepričanje in mišljenje med ameriški Slovenci. O tem smo se prepričali zadnjih 14 let. In po zadnjih mesecih napredka v našem podjetju lahko sodimo, da smo na potu — zboljšanja razmer.

Sedaj nam ni treba družega, kakor treba nam veliko usmiljenih Samarijanov.

Veliko naših dragih sobratov in rojakov, ki so padli med te rdeče razbojnice, leži sedaj ob potu ranjenih in razmesarjenih s krvavečimi dušnimi, moralnimi in srčnimi ranami. O, ne bodimo kakor je bil židovski levit ali židovski duhovnik, ki bi šli mimo ubogega ranjenca! Ne! Usmilimo se ga! Zavzemimo se zanj! Zadenimo ga na svoje ramena ljubezni in usmiljenja in sočutja in ponesimo ga seboj v našo sveto "gostilno", k našemu Svetemu Samarijanu Jezusu, v cerkev, da mu bo naš nebeški Gostilničar Jezus nalil hladilnega olja v njih srčne ra-

ne, jih pokrepčal zopet s svojim svetim angeljskim kruhom in presveto krvjo!

* * *

Možka društva Najsvetejšega Imena, tu je velikansko polje vaše delavnosti. Začnite se o tem pri prihodnji seji pogovarjati, kaj bi se naredilo in kaj ukrenilo, da bi kolikor mogoče naših rojakov rešili nazaj k cerkvi.

* * *

Možje! Drugi mesec, mesec februar, bo mesec katoliškega tiska! Koliko dela je zopet tukaj za vas!

Duluthski škof, Rt. Rev. McNicholas, je imenoval katoliški časopis "Moderna prižnica." Iz te prižnice — kakor je poročala že "Edinost", se čuje pridiga veliko dalje, kakor pa pridiga iz cerkvene prižnice. V cerkvi poslušajo pridigo samo dobri katoliki, ki še v cerkev hodijo. Toda iz "moderne prižnice" se pa čuje glas tudi med vrste nasprotnikov, tam kjer so besede božje še bolj potrebni!

Ako ste toraj pridobili kakega zgubljenega rojaka, da začne enkrat poslušati govore iz te "moderne prižnice", ste ga že na polj pota pripeljali, da se bo vrnil popolnoma nazaj na pravo pot, iz katerega so za pregoljufali nasprotniki kmalu bo prišel poslušal tudi govore iz cerkvene prižnice! —

Zato možje po vseh društvih Najsvetejšega Imena, z novim letom na novo delo!

Kakor smo že tolikrat prosili prosimo zopet: pogostega poročanja o društvenem gibanju. Poročanja v liste je najboljšo sredstvo, da se ohrani društvo delavno! Kolikor več, tem bolje.

Vsem članom društev Najsvetejšega Imena prav veselo novo leto!

NAZNANILO MOŽKIM DRUŠTVOM NAJSVETJEŠEGA IMENA.

Z letošnjim letnikom bomo nazaj uredili kotichek za možka društva Najsvetejšega imena. Vsaki mesec v prvi številki bomo prinesli kotichek, ki bo posvečen posebno društvenim namenom in društvenim zadevam. Ta kotichek je na razpologo vsem društvenim duhovnim voditeljem in tajnikom, kakor tudi posebno vsem članom. Navadnih dopisov v "Ave Maria" ne moremo priobčevati, ker je premalo prostora. Vendar v tem predalu bomo pa drage volje odprli prostor članom teh društev in vabimo vse, ki se zanimajo za napredek teh društev, da se pridno poslužujejo te prilike in pridno oglašajo svoje društvene zadeve in povedo svoje misli in drug drugega navdušujejo.

Vsak dopis, vsak članek in vsako poročilo bomo hvaležno sprejeli.

Pueblo, Colo. — Na naši glavni seji društva Najsvetejšega Imena, katere se je vršila dne 4. novembra smo sklenili sledeče: Prihodnje leto 1922 bomo vsi člani plačevali vsaki mesec 25c v društveno blagajno. To pa zato, da ne bomo mi slabši, kakor so naše žene, katere so to pri svojem društvu Sv. Ane sklenile, da bomo tudi mi mogli reči, da mi možje in fantje delujemo v korist naše cerkve in da bomo mogli tudi mi darovati iz naše blagajne kaj za cerkev in ji kupiti, kar bomo videli, da ji je potreba. Tudi mi bi bili radi ponosni na kak dar v cerkvi, katerega smo kupili, in ki nas spominjalo na naše društvo.

Nadalje se naznaja članom, da se bo prihodnja seja vršila v nedeljo 8. januarja 1922. Na to sejo ste vsi uljudno vabljeni, ker imamo zelo važne reči, katere treba urediti.

* * *

Chisholm, Minn. — Društvo Najsvetejšega Imena je imelo svojo letno zborovanje v decembru v publični knjižnici. Pri tej seji je pristopilo 30 novih članov, katere prav iskreno pozdravljamo v našem krogu. Tako je prav! Vsi možje in vsi fantje v krog katoliških zaveznih mož in fantov. Med temj novimi so bili skoraj sami mladi fantje. Društvo na Chisholmu jako lepo napreduje pod vodstvom Rev. J. Schiffererja, župnika.

Poročevalec.

Z novim letom.

Z novim letom 1922 smo sklenili, da bomo uredili tako-le:

"Ave Maria" stane od sedaj naprej samo \$2.50 (reci dva dolarja petdeset centov) na leto.

Koledar bo izšel, kakor do sedaj vsako leto zase, toda vsakdo ga bo moral sam posebej naročiti. Vidimo, da je bila prvotna uredba veliko boljša, kakor lansko leto. Veliko naročnikov ni dobila koledarja po kakim pomoti. Potem so bili pa hudi in nekaterim smo se radi tega celo zamerali.

List bo pa shajal od sedaj naprej vsakega meseca 1. in 15. dne. To je sicer prav mala razlika, ker pomenja samo dve številki manj. Vendar tiskarna bo veliko lažje delo zmagovala in dosegli bomo na ta način, da bo list redno izhajal.

MESEC KATOLIŠKEGA TISKA!

Prihodnji mesec, to je februar so odločili katoliški škofje kot mesec katoliškega tiska. Ta mesec vas bodo vsi škofje in vsi duhovniki po celi Ameriki opozarjali zopet in zopet na dolžnost, katero ima vsak katolik, da namreč podpira katoliško časopisje.

Za ta mesec moramo naročniki Ave Maria tudi nekaj storiti! Na vsaki način moramo ta mesec znatno pomnožiti število čitateljev lista Ave Maria. V vsako slovensko katoliško hišo mora, kjer koli je le še malo mogoče, da bi ga sprejeli!

Zato pa bomo v prihodnji številki razpisali posebne nagrade vsem onim, ki bi nam pomagali, da dobimo vsaj kak tisoč naročnikov več na list Ave Maria.

Če nasprotniki toliko delajo in toliko žrtvujejo za svoj slab tisk in toliko kolektajo in toliko razširjajo svoje slabo, okuževalno in strupe-

no časopisje, bomo katoličani slabši? Bomo mi manj navdušeni za svoje resnice, kakor so oni za svoje zmote?!

Nikakor! Kaj ne, šli bomo na delo vsak po svoji moči! vsak med svojimi prijatelji in delali na vse kriplje, da naše časopisje zmaga in se razširi!

Zato krepko na delo! Bog in Marija sta z nami! Saj bo šlo! Kjer je Marija, tam je zmaga! Marija je pa z nami, toraj je zmaga zagotovljena. Zato bratje, v boj! Bratje na delo!

OPOZARJAMO.

vse čitatelje na krasen zgodovinski roman "Šentjernejska noč", katerega smo začeli priobčevati s to številko. Ta roman je nekaj krasnega. Takoj v začetku prvi odstavki morada ne bodo še tako zanimivi. Vendar ko se roman nekoliko razplete, potem pa vemo, da bode vsakdo komaj čakal nadaljevanja. Shranjujte številke, da ga boste na koncu še enkrat prečitali, ker le potem boste imeli pravi vžitek od njega.

Vse slovenske duhovnike prosimo sodelovanja in pomoči s peresom!

Delajte, prijatelji, da se Ave Maria še bolj razširi! Deljate, kolikor največ morete.

TO JE BIL MOŽ.

Tomaž Mor, ki ga je kronani pohotnež Henrik VIII. obsodil na smrt, je čakal dobro pripravljen v ječi poslednje ure. Njegova žena Alice je prišla zadnjič k njemu. Ljubezen jo je premagala, da ga je začela prositi, naj se premisli in pristane na sicer res krivične kraljeve zahteve, ter si tako reši življenje. "Kako dolgo pa ljuba Alice," ji odvrne, "misliš, da bi še znal živeti? Kvečjemu dvajset let, če bi Bogu dopadlo. In za to naj dam celo večnost? To bi bila slaba kupčija. "In s solzami ji je podal roko v zadnje slovo.

Zahvalim se Mariji in Sv. Jožefu in sv. Ani in sv. Antonu za obilne uslišane prošnje.

M. A. L.

Za Boga moramo imeti srce angela, za bližnjega srce matere, za se srce sodnika. — S Rozalija, sotrudnica sv. Vincenca Pav.

Ljubezen ima vedno kaj dati.
Sv. Avgustin.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

PRVA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

Z žalostjo sva te iskala.
Luk. 2, 48.

Današnji evangelij nam pripoveduje znan dogodek. Dvanajstletni Jezus je potoval z Marijo, svojo materijo, in sv. Jožefom v Jeruzalem, ker so se bližali velikonočni prazniki. Kristus pa je ostal v templju, česar Marija in Jožef nista opazila. Šele, ko sta napravila dan hoda, sta videla, da ga ni v družbi, in sta se hitro vrnila. Skrbno sta ga povsod iskala, žalostno je bilo njuno srce — dokler ga nista našla tretji dan, sedečega v templju. "Sin, čemu si nama to storil? Z žalostjo sva te iskala."

Kak krasen zgled nam dajeta Marija in Jožef, kako naj skrbe stariši za svoje otroke! Bog jim je otroke izročil, iz njihovih rok jih bo enkrat zopet tirjal. Gorje starišem, ki za svoje otroke ne skrbe, ki jih krščansko ne vzgajajo!

Pokazati vam hočem danes, da je krščanska vzgoja 1. Jezusu Kristusu najdražja in 2. ljudem med vse koristna.

* * *

1. Krščanska vzgoja je Jezusu najdražja.

Sv. Avguštin pravi: Vladarji imajo svoje ljubljence — in tako ima vladar vseh vladarjev svoje ljubljence — so to čiste, nedolžne duše. In take čiste, nedolžne duše so v otrocih. Pri sv. krstu je bila duša očiščena izvirnega greha, noben greh je ne omadežuje. Sveti se v vsej svojej krasoti — zato pa Jezus najrajše prebiva v otroški duši. Do otrok je imel vedno največjo ljubezen: "Pustite male k meni priti!" Ljubil je njihove duše. Glejte, dragi stariši, ravno ta Jezus izročil je vam otro-

ke v vzgojo. Kakor je svoječasno vprašal Petra: "Ali me ljubiš?" in mu rekel potem: "Pasi moja jagnjeta!" ravno tako govori k vam: "Ta jagnjeta so vaši otroci. Pasi jih, oče, pasi jih, mati! Vzgoji jih, da bodo dobri, da bodo pobožni; vzgoji jih, da bodo, ko dorastejo, moji dobri učenci!"

Tako govori k vam Kristus, a svet hoče drugače. Svet vam kliče in vabi: Nakopiči jim dovolj denarja in premoženja, to edino kaj velja! A Gospod kliče: "Ali me ljubiš? Pasi moja jagnjeta!" Vzgajajte vaše otroke krščansko! To je vaša glavna naloga. Učite jih pravo časno resnice sv. vere. Učite jih, da se bodo bali Boga in ga ljubili. Rekajte pogosto, kar je rekla sv. Blanka mame Ljudevitu: Rajše bi te videla mrtvega, kakor da bi storil kak smrten greh!, ali kar je rekla junaška makabejska mati: Ljubi otročiči, pogledajte na nebo; to je kraj, kjer bote na veke prebivali, in kjer vas čaka večna blaženost!

Tako vzgajajte otroke že od malega; in ko bodo doraščali, ko jim bodo grozile raznovrstne nevarnosti, opozarjajte jih na te nevarnosti. Opozarjajte jih: Videli bote marsikaj hudega, videli bote ljudi, ki ne molijo — ne dajte se zapeljati; videli bote ljudi, ki ne prejemajo zakramentov, ki ne hodijo v cerkev — ne dajte se goljufati, hodite za Kristusom, On je vaša rešitev; videli bote ljudi, ki vas bodo hoteli zapeljati v greh — recite jim: Poberi se od mene, skušnjavec! Tako vzgajajte svoje otroke, tako jih oborožajte za boj v življenju, dragi stariši, pa bote vašo dolžnost vestno izpolnjevali.

2. Krščanska vzgoja je pa ljudem samim nad vse koristna.

Kterim ljudem?

Najprej otrokom samim. "Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi?" je rekel Jezus. Kaj bi pomagalo otrokom, ko bi si pridobili znanosti vsega sveta, če bi panjihova duša bila zgubljena?

Res, da se morajo otroci učiti, da si bodo služili svoj kruh, morajo se pripravljati za ta ali oni poklic, toda gorje jim, ko bi jih ne vzgajali v prvi vrsti za nebesa: "Iščite najprej božje kraljestvo in njegove pravice!"

Krščanska vzgoja koristi dalje običini, narodu, sploh celi človeški družbi.

Nikdo ne bo tajil, da hiti človeška družba k svojemu poginu. Kje dobiti zdravilo proti temu? Pove nam sledeča legenda. Pobožna duša je v svojih molitvah vedno tožila Bogu nad grešnim življenjem ljudi in ga prosila, da bi jih zopet pripeljal na pot čednosti in svetosti, kakor so bili prvi kristjani. In Gospod se je prikazal tej duši, da bi jo potolažil. Pokazal ji je gnjilo jabolko in rekel: "Iz tega jabolka ne moreš napraviti zdravega jabolka; toda vzemj jedra in vsadi jih, pa bodo zrastle drevesa, ki bodo obrodila zopet krasen sad!" Ta pobožna duša je razumela, da se zboljšanje družabnih razmer ne da doseči drugače nego le z krščansko vzgojo. Ako je človek skažen, ko je dorasel, ga je težko poboljšati, lahko pa se to doseže pri otrocih.

S krščansko vzgojo svojih otrok bote pa koristili i sebi samim. To pa na dvoje način: Dobro vzgojeni otroci vam bodo v veselje in podporo na stara leta. Ni večje šibe za stariše, kakor hudobni otroci; in nasprotno ni večje radosti za stariše,

kakor dobri, pobožni otroci. Pobožen otrok ne bo pozabil svojih starišev ne v življenju, ne po njihovi smrti. Bil je obrtnik, ki si je precej prislužil, a vendar živel jako preprosto. Sosedje so se čudili, kam deva denar. Kaj jim je rekel? Plačujem dolg, nekaj pa hočem dobro naložiti. A kako to? so ga spraševali. Dolg, je rekel, plačujem svojim starišem, ki ne morejo več delati; kar pa izdam na vzgojo svojih otrok, to pa hočem dobro naložiti, in upam, da bodo vračali meni, ko sam ne bom mogel več delati.

Toliko sem vam hotel kratko povedati o krščanski vzgoji. Glejte, že narava sama nas k temu vzpodbuja. Nek star duhoven je opominjal stariše, da naj krščansko vzgajajo svoje otroke; rekel je: "Kaj naj vam pridigam danes? To, da vzgajajte otroke k cilju, za katerega so vstvarjeni? K, kakim starišem pa govorim? K poganskim, ali morda celo divjakom, ki o večnem cilju človeka ničesar ne vedo?"

Ne, govorim k krščanski starišem, ki jih razsvetljuje luč sv. vere, ki poznajo svoje dolžnosti. Molči, jezik moj! Ko bi govoril zverem, bi se obrnile proti meni in klical bi lev: "Ti me boš učil, kako naj izgajam leviče? Gorje mu, rjovela bi levinja, kdor bi mi hotel jednega mladicha uropati!" Klical bi orel: Li ne učim svojih orličev hitrega poleta? Klicala bi koklja: Ne peljem li svojih piščancev na dobro pašo, jih ne krijem vedno pod svojimi peruti, če jim grozi nevarnost?" Tako je govoril stari duhoven. Zverj opravlja svojo dolžnost, izrejšajo svoje mladice k temu, k čemur so vstvarjeni — krščanski stariši pa naj bi pozabili na svojo sveto dolžnost?

Dodeli vam Bog, moji dragi stariši moč in milost, da bote svoje otroke krščansko vzgojili in doživeli na njih radost časno in večno. Amen.

Nikar jim ne branite.

(Nadaljevanje.)

Komaj je Father Frančišek dobro prišel na cesto in je hotel zaviti na voglu ulice proti domu, mu pride Charley nasproti.

Charley je zagledal duhovnika in se ga prestrašil. Zardel je po celem obrazu. Hotel je hitro zaviti nazaj, pa je bilo prepozno. Preblizu je prišel s Fathrom.

"Halo, Charley! Kje si pa bil?" vprašal ga je duhovnik in mu ponudil roko v pozdrav.

Charley je še bolj zardel in ni vedel, kaj bi odgovoril. Zamrmral je nekaj nerazumljivega, kakor "Halo Father."

"Kje pa si bil?" je ponovil duhovnik vprašanje, ko je videl zadrego dečkovo.

"Bil sem pri prijatelju S.", je odgovoril Charley.

"Hej, Charley, jaz sem te čakal doma včeraj celi dan, pa te ni bilo? Kaj se je pa zgodilo s teboj, da te ni več blizu?"

"Ni sem imel časa!" se je zlagal deček in še bolj zardel.

"Nisi imel časa? Kako pa je to, Charley, da naenkrat nisi imel časa? Včasih si ga pa vedno našel toliko, da si prišel k meni."

Charley je povedal glavo.

"Pojdi sedaj z menoj, ako nimaš kaj važnega", povabil ga je duhovnik.

Charley je videl, da se ne da ubraniti in da tudi izgovora ne more najti, da bi sedaj ne šel.

"All right, Father!" je rekel in šel je z njim.

"Charley, jako sem te pogrešal."

Charley je molčal.

"Od onega dne, ko si bil pred Božičem pri meni, sem vedno mislil in mislil, kaj bi se bilo naenkrat zgodilo, da si snedel svojo besedo. Tako si mi sveto obljubil, da boš zopet stari moj Charley, kakor si bile preje. Tako sem bil vesel. Pa naenkrat ta sprememba!"

Duhovnik je pogledal dečka, ki je šel molče s povesenimi očmi poleg

njega. Pogledal ga je, da se je videlo, kako duhovnika skrbi prihodnjost tega dečka.

"Nekaj se je moralo zgoditi s teboj od takrat. Kaj? tega ne morem najti. Bil sem ravno pri vas ..."

"Pri nas ste bili?" segel je Charley hitro v besedo in pogledal duhovnika. Videlo se mu je, da ga je to presenetilo in da mu je posvetil nov žarek upanja. Imel je oči v vprte v duhovnika, kakor bi bil pazil na vsako potezo obraza, da bi izvedel, kaj je bilo doma.

"Da, bil sem pri vas in sem govoril z materjo. Mati mi je povedala nekoliko, kaj se jo zgodilo. Povedala mi je o jaslicah, katere ti je oče raztrgal. Ali ti jih je res?"

"Da, Father", je pritrdil deček.

"Na glasu je duhovnik spoznal, da je zadel na pravo sled. Tudi poteze obraza so pokazale, da je zadel s tem vprašanjem skelečo rano srca.

"Kako pa je bilo? Charley? Povej mi", je silil vanj duhovnik.

Deček je povedal vse, kako je bilo. —

Mej tem sta prišla do župnišča.

"Charley, stopi malo k meni!"

"Nimam časa", se je obotavljal deček.

"Saj ne boš dolgo!" je rekel duhovnik in šel naprej po cementovem tlaku proti župnišču, Charleyu pa ni preostalo družega, kakor da je šel za njim.

Dolgo sta govorila Father Frančišek in Charley v župnišču. Duhovnik je s svojo prijaznostjo vplival na dečka toliko, da ga je pridobil, da mu je zaupal vse in mu vse povedal, kako je bilo doma.

Duhovnik ga je potolažil in pokrepil, kolikor je pač mogel, da bi ga navdušil, da bi vkljub tem razmeram doma, vendar ne opuščal cerkve in zlasti sv. zakramentov. Vedel je, da Charley sedaj bolj, kakor kedaj v življenju, potrebuje posebne milosti božje in posebnega varstva. Vedel je, ako ga vsaj o-

hrani pri tem, da bo k zakramentom hodil in da bo ostal pri društvu, pa bo šel skozi sedanji najkritičnejšo dobo svojega življenja srečno. Vedel je, da bo šlo to težko, ker se domača hiša trudi, da vse podira, da, deluje ravno temu nasproti. Ako se mu pa ne posreči ga pri tem ohraniti, je videl, da je izgubljen za vero i morda za — vse.

"Kaj ne Charley, da smem upati vsaj eno, da boš ostal član našega Holy Name društva in da boš prihajal vsaki mesec k sv. zakramentom?"

"Bom poskušal!" je rekel Charley.

"Ne reci: bom poskušal! Reci bom! Obljubiš mi to?"

"Bom", je rekel Charley in odšel vesel domov.

S čudnimi čutili je odhajal Charley iz župnišča domov. Bil je potolažen in vesel. Vendar kolikor bližje je bil doma, toliko bolj je legala stara prejšnja otožnost na srce. Skoraj se je bal iti domov. O, ko bi doma bili kakor Father Francišek!

"Kje si pa bil toliko časa?" ga je vprašala mati ko je prišel domov. "Si bil celi čas v župnišču?"

Charley je zardel. Toraj je mati videla, da je šel s Fathrom.

"Da!" je odgovoril kratko. "Kdo vam je pa povedal, da sem bil tam?"

Videla sem vaju na vogalu. Sosedom mi je pa povedal, da vaju je videl iti v župnišče.

"Father je bil tukaj?" je začel pogovor Charley.

"Da, tukaj je bil! Toda bil je zadnjič! K nam on nima več vstopa dokler sem jaz tukaj!" je rekla mati jezno in razburjeno.

Charley je zardel. Videl je jezni obraz matere.

"Jaz se ne bom pustila žaliti tu v svojem domu od nikogar, tudi od takega f... ja ne!" je rekla jezno.

Charleya je srce zabolelo. Na eni strani je videl prav kar, kako ga ima dobri duhovnik rad in kako zani skrbi, na drugi pa čuje take besede od matere, katero je imel pa še raje.

"In Charley, od danes naprej ti povem, da ne vidim rada, da hodiš tja! Ako hočeš iti v cerkev, boš šel

v "ajriško" cerkev na Clinton Street, kajti tja bomo tudi mi vsi pristopili. To je že malo preveč, kaj si upa ta duhovnik. Misli, da je on tukaj pri nas gospodar! Počakaj, f... ti bom že še pokazala", je rekla razburjena mati in požugala proti župnišču. Same jeze so jo solze polile.

Charley je videl te solze in kakor ogenj so ga žgale v srcu. Za trenutek je bil zmešan in sam ni vedel, kaj in kako bi mislil. Vtisi, katere je prav kar dobil v župnišču so bili tako blažilni in tako prijetni, da se jih je veselil. Sedaj pa te solze! Je res Father mater razžalil? Si je res upal priti mater žaliti v njih hišo? Je to res Father storil? Nekaj se je vpiralo v njegovem duši in mu reklo: "Ne! Mati je kriva! Jaslice! Jaslice! Spomni se na jaslice. Stariši nimajo prav! Poslušaj duhovnika!" Na drugi strani se je pa oglasila ljubezen do matere in mu rekla: "Mater, tvojo dobro mater je razžalil duhovnik!" — In zmagala je ljubezen.

"Res? Father vas je žalil?" vpraša mater?

"Da, razžalil me je!" in obrisala si je solze.

"Nikdar več ne bom šel tja", je rekel Charley. "Tega pa ne bom trpel! Kadar ga bom videl mu bom povedal. Ali mu bom pa pisal!"

"Nič tega ni treba! Samo, Char-

ley, sedaj ne bomo več šli v njegovo cerkev. Kadar bomo šli, bomo šli zmiraj v "ajriš." Tega grobjana bomo pa na miru pustili!"

"Saj je v irski cerkvi tudi lepo", je rekel Charley, "in Father Daily je dober duhovnik." Vendar pa mu je kar vedno še prihajala miselj, da mati nima prav!

Mati Jezernikovka ni pač niti od daleč slutila, kako globoko moralno rano je vsekala v sinovo srce, ki se ne bo dala več tako hitro zaceliti. Pozabila je, da je vzela otroku zupanje do vsakega duhovnika, ko ga je vzela do duhovnika, katerega je otrok ljubil. Ko bi bila ona vedela za strašne posledice, katere bo imela ta njena nepremišljenost, gotovo bi ne bila tega nikdar storila. Toda napuh in verska mlačnost le prerada človeka zaslepita, da stori stvari, ki se britko kazujejo nad njim pozneje.

Oče je bil vesel dogodka, ko je prišel domov in vse zvedel. Vedel je, da je sedaj vspeh dosežen. Samo, ko je odtrgal otroka od lastnega župnika, pa je dosegel vspeh, da ga je od trgal od vsakega. To je pa ravno bilo, kar je hotel. V svoji protiverski zagrizenosti, ki je naraščala od nje do dne, kolikor več je slabega časopisja prebiral in kolikor bolj se je pajdašil z verskimi odpadniki toliko bolj je mrzil vero vse, kar je bilo v zvezi z vero.

NAŠ STRIČEK

BOYS IN GIRLS NA KORNERJU!

Ob novem letu sprejmite tudi moja prav iskrena voščila za novo leto! Dal Bog Vam vsem skupaj prav srečno in blagoslovljeno leto!

To Vam vsem želi

Vaš striček!

Sheboygan, Wis. — Dragi striček: — Naj prej Vas prav lepo pozdravim, Vas in Mr. Železnikar. Tudi jest sem prišel k Vam prvič na naš kornar. Jast hodim v nemško katoliško šolo v Holy Name školi, v 3. razred, star sem 8 let. V Sheboygan nimamo slovenske šole kakor so pa naš Father. Černe povedali jo bode-mo pa kmalu dobili. Pa še nekaj Vam bom povedal, da se jast učim na vajolin, sem dobil za moj imen dan od mojega papa. Uči me sestra Tressa. Vas pozdravljam jest

Michael Progar.

Dragi Mikie: — Kako sem se zveselil Tvojega pisma! Ti si pa priden deček. Tako mlad, pa tako lepo pišeš! Kako lepa je že Tvoja pisava. Skoraj bi ne bil vrjel, da si Ti sam tako lepo napisal, ko bi ne vedel, da si drugače tako marljiv. Le lepo se nauči gosli, ker to je lepa godba. Angeljci v nebesih tudi lepo igrajo. Ko boš velik, boš lahko v cerkvi igral. Le pridno se uči! Pozdravi prav lepo ata.

Tvoj striček.

Johnstown, Pa. — Dear Uncle: — I go to St. Rochus School. I am in the IV. grade. I have a good book at home. I went to Holy Communion and Confirmation last year. I am 12 years old. My father told me, to write you a little. I can read "Ave Maria" but I can't write Slovenian. But I will try to learn. I see some boys on the Corner in your paper. I would like to be among them. I like my father and my father likes me. I like to hear from you. I like to read your Book "Koledar." Your loving friend,

Joseph Drenik.

you like to read Ave Maria. But, Joe, ali bi ne poskusil tudi nekoliko slovensko pisati? Just try it! Če tudi ne bo vse tako gladko. Nič ne de! Kar poskusi. Come on! Joe! Your next letter must be Slovenian! Will you do it? Sure! Kar pogum!

Tvoj striček.

Detroit, Mich. — Dragi striček: — Tudi jast bi rad prišel na Vaš kornar kakor drugi boys in girls pa se ne upam, ke ne znam dobro pisati po slovensko.

Dragi striček, dam Vam znat, da sem prišel iz Calumet, pa tam niso imeli slovenske šole da bi se naučil po slovensko pisati samo kar so me mama in papa naučili. Dragi striček zdej Vas pa lepo pozdravim in vse boys in girls na kornaru.

Frank Srebernak.

Dragi Frankie: — Kako me veseli, da si bil tako priden in si se sam naučil tako lepo slovensko pisati. V resnici te pred vsemi pohvalim. Vidiš, kako dobre stariše imaš, da so se mučili s teboj in te učili slovensčine. Kaj ne, da boš sedaj še večkrat kaj sporočil, kako se kaj imate tam v Detroitu. Prav lepo te pozdravljam in tvoje dobre stariše.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: Jest bi tudi rad ona štalca. Jest bom poslov 25c za štalca in za Christmas. Mama bo dala 75c za darilo. Jest bom spomnu se Vas per sveti maši na sveti dan. Jest Vas lepo pozdravim in mama pa ata. Jest Vam želim vesele praznike. Good bye.

Johnnie Adamich.

Dragi Johnnie: — Me prav veseli, da si se tudi ti oglašil. "Štalce" sem Ti poslal, kakor si želel. Upam, da si jo že sprejel. — Prav lepo se Ti pa zahvalim za Tvoj "Christmas present" kakor turi mami in ati. In enako se ti prav lepo zahvalim za to, da si se me spomnil pri sveti maši na Christmas day. Tudi jaz sem se tebe spominjal, da bi Te Jezusček blagoslovljal! Pozdravljen,

Tvoj striček.

Pittsburg, Pa. — Dragi striček: — Zelo me veseli, da bom vsaj od Vas dobil zaželjeni božični dar. Priloženo Vam po-

šiljam svoj mali darček, katerega sem prišparal na movies. Zdej imamo veliko dela ker se pripravljamo za šolsko igro pred Božičem. Želim Vam vesele Božične praznike in srečno novo leto 1922. — Želim biti zvest Bogu in Marije.

Matija Cvetič.

P. S. — Boys in girls: Kateri u-gane: "Katera žival ima šest nog pa vendar po glavi hodi?"

Dragi Matiček: — Kako sem se zveselil Tvojega pisma, ker midva se poznavava. Pogrešal sem te. Tudi jaz Tebi in Tvojemu dobremu ateju vošim prav vesele božične praznike in srečno novo leto.

Tvoj striček.

Lorain, O. — Dragi striček: — Jas Vam vošim vesele božične praznike in veselo novo leto. Da bi še lepo napisali od Marije. Marija je spro-sila nam in Vam zdravje. Jest bi rada dabila naročnike za Ave Maria. Pa pravijo, da je predrago. Jest pošljem Vam za božični dar za Ave Maria \$1.25. — Jest sem učenka šolarica 5. razreda šole sv. Cirila in Metoda.

Mary Zaletel.

Draga Mary: — Hvala lepa za vošilo. Tudi jaz Tebi enako vošim. Da, Marijo moramo ljubiti, ker je tako dobra mati nam vsem. Le lepo rada jo imej in časti jo rada, pa Ti bo veliko milosti od Boga sprosila. Ave Maria vidiš, nas veliko stane, zato pa ne moremo dati ceneje. Hvala Ti lepa za Tvoj trud.

Tvoj striček.

Johnstown, Pa. — Dragi striček: — Tudi jaz priščočim na Vaš kornar. To je moje prvo pismo. Jest sem prišla iz starega kraja. Jaz hodim v hrvaško šolo. Jaz sem učenka 4. razreda in sem stara 11. let. Moja mama je tudi naročena na list Ave Maria. Jest ga rada prebiram. Tu priložim kyodar za jaslice. Vas lepo pozdravim in tudi mama.

Mary Franetič.

P. S. — Sedaj se približujejo božični prazniki in Vam vošim vesele praznike in novo leto.

Draga Mary: — Prav lepo te pozdravljamo tukaj v Ameriki! Lepo ie. da hodiš v katoliško šolo. Le hvaležno bodi dobri mami, da te pošljajo v tako šolo, kjer se učite tudi o Mariji in Jezusku. Kako žalostno je za one otroke, ki morajo hoditi v publično šolo, kjer nikdar ne čujejo nič o Jezusku, ne o Mariji. Samo o kakem bradatemu možu Santa Claus. Piši nam, Marv, kie se Ti bolj dopade, tukaj v Ameriki, ali doma v starem kraju. Pozdravi tudi mamo.

Tvoj striček.

Aurora, Minn. — Dragi striček: Tukaj Vam pošlem mali darček in Vam vošim Merry Xmas. S pozdravom

Jerry Miklavčič.

Dragi Jerry: — Lepo se Ti zahvalim za Tvoj darček. Tudi jaz Tebi vošim vesele praznike. Le še kaj piši.

Tvoj striček.

My dear Joe: — I am glad to hear from you. It is very nice from you that

Aurora, Minn. — Dragi striček: — I send you a little present and I like to write you in Slovenian but I can not write in Slovenian but next time I will write you. I wish you a merry Christmas and a happy New Year. I send you my best regards. **Agnes Miklavčič.**

Draga Agnes: — Kako je lepo, da se boš potrudila in nam prihodnjič slovensko kaj povedala. Vidiš sedaj imam več čitateljev kornerja, ki nič angleško neznajo. Ti pa bi tudi radi razumeli, kaj se boys in girls na kornerju pogovarja. Zato bomo zelo veseli, ko nam boš sedaj kmalu slovensko napisala pismo. Hvala lepa za Tvoj prezent in za Tvoje vošilo. Tudi jaz Tebi vošim enako.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Prosim pošlite mi božične jaslice, ker sem čital v Ave Maria, da bote nam poslali za Christmas present. Prosim Vas pošlite mi. Kir slabo slovensko pišem. pa se bom en mal bel naučil ker hodim v Saint Lawrence School in Vas pozdravim in Vam želim vesele božične praznike. Z Bogom. **Louis Pirman.**

Dragi Louis: — Prav dobro že znaš slovensko. Le večkrat nam kaj piši! Hvala lepa za Tvoj božič in darček. Pozdravljen.

Tvoj striček.

Collinwood, Cleveland, O. — Nekaj časa je že minulo, od kar sem bila na Vašem kornerju. Zdaj ko se pa bliža Božič sem se pa namenila napisat par vrstic. Tu v Collinwoodu je vse po navadi samo naša cerkev bo lepo prebarvana za Božič. V šoli se učimo lepe božične pesmice. Snega še ni bilo dosti a upam, da ga bomo imeli za praznike. Voščim Vam vesele božične praznike in srečno novo leto. Dal Bog, da bi naš preljubi list Ave Maria bil povečan drugo leto. Vas pozdravljam.

Mary Prime.

Draga Mary: Hvala lepa za Tvoje voščilo. Res sem te že pogrešal. Kje si pa bila tako dolgo? Me veseli, da imaš rada list Ave Maria. Toda težko bo mogoče list kaj povečati, ker je že sedaj velik in je veliko dela in stroškov z njim. Govoril sem z urednikom, pa so mi rekli, da za letos bo moralo ostati tako, kakor je bilo.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Kako se Vam naj zahvalim za lepe jaslice, katere ste mi poslali. Prizadevala si bom, da ako mogoče da dobim katerega novega naročnika za "Ave Maria." Saj je pa tudi lep in je najboljši list za katoliške družine, kakor pravijo mama. S pristrčno zahvalo vam želim mnogo veselja k božičnim praznikom in še več sreče in svetega blagoslova k letu 1922. Želim, da bi se list Ave Maria tako razširil, da bi ga imela vsaj vsaka katoliška družina. Mnogo pozdravov tudi od moje mamice in ateja.

Hedvika Starec.

Draga Hedvika: — Kako me veseli Tvoje prelepo pismo. Poglejte, otroci, kako lepo Hedvika piše in kako modro, da že ve, kako je potreben list Ave Maria za katoliške družine. Da, to je res! Prav imaš, Hedvika! Toda, ako bom imel veliko takih boys in girls, kakor si ti, ki bodo poskušali dobiti vsak po enega novega naročnika, bo kmalu res po vseh hišah, kajti že sedaj je le malo slovenskih dobrih hiš, kjer ga še nimajo. Pozdravljena Ti in Tvoj dobri ata in mama.

Tvoj striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: — Tudi jest sem prišel na corner med Vaše boys in girls, da nas bo več. Jest ne znam dobro slovensko pisat ker nimam tukaj slovenske šole jast hodim v 5. razred publicne šole; sem 9 let star tukaj se učimo samo katekizem po slovensko ker nas lepo učijo naš Father Ferjančič zatorej se slovensko učimo samo v cerkvi in pa doma kadar gledam naš lep list Ave Maria, da se bolj seznanim z Vami, dragi striček in z boys in girls na kornerju. Pošljem Vam 25c na čast Božjemu detetu Jezuščku v jaslicah tukaj imam zdej dosti snega zdej se začne pravo veselje za mlade boys ker je dosti snega želim Vam zdrave in vesele božične praznike, da bi jih zdravi dočakali in sprevedili in po smrti prišli v nebeški Bethlehem. God bve!

John Nemanič.

Dragi Johnie: Ti si pa že pravi mojster v svojih pismih. Kako si nam vse lepo napisal! Če se boš pridno vadil in veliko pisal, boš postal še dober dopisnik. Tudi jaz Tebi vošim vesele praznike. Bodi mi lepo pozdravljen.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — How I wish that I could step in the society of the blessed Virgin. Father Miklavčič visits us twice a week and learns us how to pray Slovenian. I enclose twenty-five cents for a crib that I wish to have under the Christmas tree on Christmas eve. Yours truly,

Anna Lenarčič.

Draga Anna: — Sedaj upam, da se boš kmalu toliko slovensko naučila, da nam boš pisala slovensko. Kaj ne? Jaslice si že dobila? Pozdravljam Te.

Tvoj striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: — Jaz bi tudi enkrat rada prišla na Vaš korner in bi se rada z Vami malo spoznala to je moje prvo pismo za Vas. Jaz sem v 13. letu in sem v 8. razredu Soudan Public School ker per nas nemamo katoliške šole. Zato nas pa naš prečastiti Father Ferjančič po slovensko katekizem učijo in nam tako lepo in ganljivo razlagajo sv. resnice. Zato smo jim iz srca hvaležni in ljubi Bog naj jim tisočero povrne ves njihov trud, katerega imajo z nami.

Zimo tudi nimamo prehudo kakor je to že navada v naši severni Minnesoti.

Zdaj Vas prosim, striček, da mi pošljete jaslice kakor ste nam obljubili priloženo 25c. Tisti Vaš koš tudi kam daleč preč spravite, da ne bo to moje pisanje šlo notri ampak v list Ave Maria. Kar ni prav prosim striček, popravite napake, bom drugikrat kaj boljše napisala.

Zdaj Vam vošim vesele praznike in srečno Novo leto. Ljubi Bog naj Vaš blagoslovja in vse Vaše delo in trud, katerega imate z nami vsemi, kateri prebiramo Vaše tako krasne liste, kakor so "Ave Maria", "Edinost" in "Glasnik presvetega Srca Jezusovega". Vas srčno pozdravljam jest in moji stariši in bratci in sestre. Z Bogom Vaša

Mary Schweiger.

Draga Mary: Kako me je Tvoje pismo zveselilo, kjer nam toliko lepega poveš. Kako me tudi veseli, da tako rada bereš naše dobre liste! Prav nič nisem napak popravil, ker jih skoraj prav nič ni v tem pismu. Napisal sem na korner tako, kako si Ti pisala, da bodo vsi videli, kako lepo znaš slovensko. Res Ti je v čast, Mary! Tudi jaz Tebi vošim vesele praznike in enako Tvojim starišim in bratom in sestercam. Le še kaj piši.

Tvoj striček.

Kansas City, Kans. — Sporočam Vam, da smo izgubili enega naročnika iz tukajšnje naselbine. To je pokojni **Mihael Novak** st. Blagovolite ga v listu Ave Maria priporočiti v molitev.

Peter Majerle, zastopnik.

Johnstown, Pa. — Tukaj Vam pošiljam dosmrtno naročnino za Ave Maria. Tudi pošiljam Liberty Bond za dve delnice za Edinost. Iskren pozdrav.

B. Nemanič.

ZAHVALE.

Braddock, Pa. — Obljubil sem, da se bom javno zahvalil v "Ave Maria" Mariji in Srcu Jezusovem za uslišano prošnjo in molitev za zdravje moje sestre hčerke. Bil sem uslišan in sem obljubil, da pošljem v podporo listu \$5.00.

Jos. Lesjak.

Berkley, Cal. — Zahvaljujem se Mariji Sedem Žalosti za ljubo zdravje in za uslišano molitev in prošnjo v bolezn. Bodi tisočkrat zahvala! S tem spolnujem obljubo, katero sem naredila.

Rose Krašovec.

Indianapolis, Ind. — Dolžnost me veže, da se javno zahvalim in Mariji in Jezusu za večkratno uslišano prošnjo v bolezn in za srečno prestano operacijo.

Maria Luzar.

